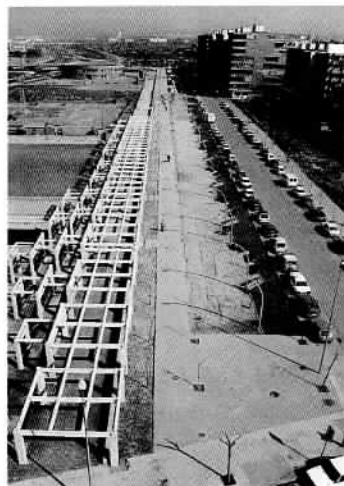

calia afrontar amb fermesa tots els dèficits urbanístics, fruit d'una gestió anterior poc o gens controlada, ben aviat es plantegen tot un seguit d'actuacions amb l'objectiu final de millorar la qualitat de vida. El 27 de setembre de 1982 s'aprova el Pla General d'Ordenació Urbana, l'únic instrument de planificació per excel·lència a l'hora de dissenyar el desenvolupament futur d'una ciutat. Els objectius són clars: reestructuració de la ciutat construïda; revisió de les condicions de formació de noves àrees urbanes; previsió de nous espais destinats a l'oci i millorament dels equipaments destinats al lleure i a l'ensenyament i, finalment, la preservació de les condicions ambientals i paisatgistes de les àrees rurals.

Amb aquesta perspectiva, la ciutat del 93 tindrà molt poca semblança física amb aquella de finals dels anys setanta. En primer lloc hi ha el creixement demogràfic. Segons el PMH de 1988, el nombre d'habitants de Granollers és de 49.045. Des del 1979, l'increment, en termes absoluts, ha estat d'uns cinc mil habitants a raó d'una Taxa de Creixement Anual Acumulatiu del 10,81 per mil. Això vol dir que, per a l'any 93 i tenint en compte que aquesta taxa pot augmentar, el nombre d'habitants podria passar a ser d'uns 53.000. Xifra que sumada al conjunt de municipis —la Roca del Vallès, Canovelles i les Franqueses del Vallès—, que configuren la conurbació de Granollers, podria donar un total de 85.000 habitants, xifra que, sobre una superfície d'uns 100 km², donaria una densitat d'uns 850 Hab. / km². Densitat que quedaria augmentada si, a la superfície total, li restessim les àrees no edificades. D'aquesta manera, Granollers mantindria el seu paper de ciutat mitjana, vertebradora d'un espai, fins i tot més ampli que el de la pròpia comarca, amb unes expectatives de creixement immillorables.

Des del punt de vista urbanístic, durant els últims set anys, del 1981 al 1987, s'han construït un total de 1.985 habitatges nous, dels quals 1.246 són de protecció oficial i, la resta, de promoció lliure. El nombre global de llicències d'obres ha augmentat d'una forma progressiva i el mateix es pot dir dels expedients d'obertura, sigui d'activitats comercials, sigui d'activitats industrials. Fruit d'aquest impuls, el perímetre edificat l'any 93 es veurà incrementat, sobretot, cap a llevant i migdia, zones actualment encara poc denses. Veurem acabats tres grans projectes d'urbanització, dos dels quals es troben, avui, en la seva fase inicial. Es tracta de l'espai del darrera de l'estació d'autobusos, la zona residencial Tres Torres i el d'un sector molt important de la Font Verda, ultra d'altres actuacions no tan espectaculars. Totes aquestes operacions permetran la creació de nou sòl totalment urbanitzat i equipat amb la construcció de més de 2.000 habitatges nous. A més, és clar, de l'obertura de vies transversals —carrer de Torras i Bages— de circulació que agilitaran el trànsit intern i l'endegament de projectes, avui aturats, com la ronda sud, el passeig Fluvial i la millora dels accessos per carretera.

Paral·lelament, s'ha seguit amb les directrius traçades en el PGOU així com amb les demandes cíviques provinents de tots els sectors de la ciutat augmentant els estàndars de zones verdes i d'esbargiment i equipaments

Jordi Ribó. Parc de Ponent.
Granollers. 1989.